

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **J. D.**, bývajúcej v T., zastúpenej JUDr. Katarínou Bajovou, advokátkou so sídlom v Trnave, Hlavná 45, proti žalovanému **1/ M. P.**, bývajúcemu v T.T., **2/ V. K.**, bývajúcemu v T.T., obom zastúpeným JUDr. Tiborom Sanákom, advokátom so sídlom v Trnave, Námestie SNP 2, **o zaplatenie 3 292,83 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Trnava, pod sp.zn. 16 C 119/1999, o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 24. júla 2012, sp.zn. 9 Co 238/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trnava rozsudkom z 25. augusta 2011, č.k. 16 C 119/1999-640 (v poradí tretím) uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobkyni čiastku 770,10 € so 17,6 % úrokom z omeškania od 16. júna 1999 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia, žalovanému 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 2522,74 € so 17,6% úrokom z omeškania od 16. júna 1999 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia, v časti vzájomného návrhu konanie zastavil. Žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni spoločne a nerozdielne trovy konania 756,98 € do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia, žalovanému 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni trovy konania 2 309,03 € do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia a žalovanému 2/ povinnosť zaplatiť na účet súdu trovy konania štátu 700,61 € do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že evidencia tržieb sa nezhoduje so skutočne odovzdanými a potvrdenými tržbami. Vzhľadom na túto skutočnosť konštatoval, že na úhradu žalovaných čiastok nebol právny titul, nakoľko tento schodok nebol preukázaný a riadne zistený. Pri svojom rozhodovaní vychádzal predovšetkým so záverov znaleckého posudku, z ktorého nepochybne vyplynulo, že toto bolo

neprehľadné, chaotické, nezodpovedalo účtovnému stavu a okrem týchto nedostatkov sa nevykonávali ani riadne inventúry v zmysle zákona. Vzťah žalobkyne k žalovanému 2/ hodnotil ako pracovnoprávny vzťah. Ďalej dospel k záveru, že žalobkyňa uznala dlh, ktorý v čase uznávacieho prejavu neexistoval a že k uznávaciemu prejavu žalobkyne došlo s prihliadnutím na vzťah podriadenosti v spojení s domnienkou žalobkyne, že účtovníctvo je vedené správne. Vzhľadom na nesprávnosť vedenia celej účtovnej evidencie mal za to, že žalobkyňa bola uvedená do omylu a plnila bez právneho dôvodu. Keďže nevznikol žiadny schodok, nebola žalobkyňa povinná žalovanému 2/ plniť, a preto mal za to, že na strane žalovaného 2/ došlo plnením žalobkyne k bezdôvodnému obohateniu. Právny vzťah žalobkyne voči žalovanému 1/ nepovažoval za pracovno-právny. Žalovaný 1/ síce formálne vystupoval ako spoločník žalovaného 2/, nemal však z hľadiska prevzatia finančných prostriedkov k žalobkyňi žiadny právny vzťah. Finančné prostriedky nepochybne prevzal titulom fiktívneho schodku, ktorý mala žalobkyňa spôsobiť. Na strane žalovaného 1/ došlo k bezdôvodnému obohateniu plnením bez právneho dôvodu, keď od žalobkyne prijal finančnú hotovosť bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Konanie o vzájomnom návrhu žalovaného 2/ zastavil z dôvodu späťvzatia vzájomného návrhu a súhlasu žalobkyne s týmto späťvzatím. O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 v spojitosti s ustanovením § 146 ods. 2 O.s.p. O náhrade trov konania štátu rozhodol s poukazom na ustanovenie § 148 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Trnave rozsudkom z 24. júla 2012, sp.zn. 9 Co 238/2011 (v poradí tretím) rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, v časti náhrady trov konania a trov konania štátu potvrdil. Žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi spoločne a nerozdielne náhradu trov odvolacieho konania vo výške 70,63 € titulom právneho zastúpenia právnej zástupkyňi žalobkyne do troch dní. Žalovanému 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 130,38 € titulom právneho zastúpenia právnej zástupkyňi žalobkyne do troch dní. S poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1 a 2 konštatoval, že súd prvého stupňa vo veci správne rozhodol, pričom poukázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku, z ktorého, ako i z obsahu spisu je zrejmé, že súd prvého stupňa pre svoje skutkové zistenia vzal do úvahy skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov, prednesov účastníkov, listinných dôkazov a zo znaleckého dokazovania. V celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, v podrobnostiach na ne odkázal, z dôvodu ktorého svoje rozhodnutie podrobnejšie neodôvodnil.

Proti rozsudku odvolacieho súdu v rozsahu podali dovolanie žalovaní 1/ a 2/. Jeho prípustnosť odôvodnili ustanovením § 237 písm. f) O.s.p. a § 241 ods. 2 písm. a), b) a c). Namietali, že odvolací súd sa vôbec neriadil právnym názorom odvolacieho súdu v predchádzajúcich zrušujúcich uzneseniach Krajského súdu v Trnave z 30. septembra 2008, sp.zn. 9 Co 140/2008 a právnym názorom Krajského súdu v Trnave z 23. marca 2010, sp.zn. 9 Co 927/2009 sa riadil len čiastočne, a to len v rozsahu vykonaného znaleckého dokazovania na zistenie stavu účtovníctva u žalovaného 2/. Boli toho názoru, že vedenie účtovníctva, ako aj znalecký posudok č. 2/2011 nemá na právne posúdenie nároku žalobkyne bezprostredný vplyv, možno by to mohlo mať vplyv na žalovaného 2/ vo výške 65 439,30 Sk s príslušenstvom, ktorý nárok však bol vzatý späť. Vymenovali a bližšie špecifikovali listinné dôkazy, ktoré podľa ich názoru sú základom pre právne posúdenie nároku žalobkyne, ktoré však súdom prvého stupňa neboli vôbec zohľadnené. Uviedli, že na žalobkyni bolo v zmysle predchádzajúcich zrušujúcich uznesení odvolacieho súdu dôkazné bremeno, ktoré však žalobkyňa nepreukázala. V dovolaní bližšie poukázali na skutkový stav veci tak, ako ho uvádzali už pred súdmi nižšieho stupňa. Za zjavne nesprávne považovali rozhodnutie súdu v časti uplatňovaného nároku voči žalovanému 1/, ktorý nikdy neprevzal finančné prostriedky pre seba, ale bol len sprostredkovateľom ich prevzatia, čo bolo preukázané aj listinným dôkazom nachádzajúcim sa na č.1. 64 spisu. Nesprávny postup odvolacieho súdu spočíval podľa názoru dovolateľov v tom, že vzhľadom na hrubé pochybenie súdu prvého stupňa mal nariadiť pojednávanie a zopakovať dôkazy posudzujúce konanie súdu prvého stupňa v zmysle predchádzajúcich zrušujúcich uznesení. Takýmto postupom mal vyhodnotiť dôkazy a poukázať na to, že keď sa raz konštatuje neprehľadnosť a zmätocnosť účtovníctva žalovaného 2/ na základe znaleckého dokazovania, tak v takom účtovníctve nemožno hľadať schodok, za ktorý zodpovedá žalobkyňa, pretože účtovníctvo je zlé ako celok a zároveň že posúdenie dlžnej sumy žalobkyne voči žalovanému 2/ je možné len z dvoch listinných dokladov, ktoré boli zriadené pre evidenciu dlžnej sumy žalobkyne voči žalovanému 2/, ako aj z uznania dlhu zo 7. decembra 1998. Pochybenie odvolacieho súdu spočívalo aj v nedostatku jeho odôvodnenia v časti sumy 79 723,70 €, pretože mu muselo byť zrejmé, že žalobkyňa žalovanému 2/ plnila na základe právneho dôvodu a nie bez právneho dôvodu. Rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti trov konania o vzájomnom návrhu označili za nepreskúmateľné a zároveň boli toho názoru, že v tejto časti nie je možné priznať trovy konania a právneho zastúpenia. Označenie žalovaného 2/ v záhlaví rozsudku považovali za nesprávne, zmätocné, pretože v rozsudkoch bol označený iný subjekt ako bol žalovaný, pričom V. K. ako fyzická osoba nebol od začiatku účastníkom konania. Správne označenie malo byť V. K. - Pekáreň

KPK, IČO 35 173 939, so sídlom v T., navrhli, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a súdu prvého stupňa zrušil vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že podľa jej názoru súdy v prejednávanej veci postupovali v súlade s právnymi predpismi a žalovaným neznemožnili procesné práva priznané právnym poriadkom. Navrhla, aby dovolací súd dovolanie odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.).

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalovaných 1/ a 2/ nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovaných 1/ a 2/ nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesné prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, ktoré zistenie by viedlo k záveru, že dovolanie je prípustné bez ohľadu na procesnú formu rozhodnutia

odvolacieho súdu a spôsob jeho rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesné nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Z vymenovaných procesných väd je v dovolaní výslovne namietaná vada konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. spočívajúca v tom, že **1/** rozhodnutie odvolacieho súdu nie je dostatočne odôvodnené, že **2/** súd prvého stupňa sa dôsledne neriadil právnym názorom odvolacieho súdu v predchádzajúcich zrušujúcich uzneseniach Krajského súdu v Trnave z 30. septembra 2008, sp.zn. 9 Co 140/2008 a právnym názorom Krajského súdu v Trnave z 23. marca 2010, sp.zn. 9 Co 927/2009 sa riadil len čiastočne, a to len v rozsahu vykonaného znaleckého dokazovania na zistenie stavu účtovníctva u žalovaného **2/**, ako aj v tom, že **3/** dovolací súd na prejednanie ich odvolania nenariadil pojednávanie.

Predmetnému dôvodu dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sú vlastné tri pojmové znaky: **1/** odňatie možnosti konať pred súdom, **2/** to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, **3/** možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávaní veci nejde z dôvodu, že dovolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi a žalovaným neznemožnil uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná námietka dovolateľov týkajúca sa nepreskúmateľnosti, resp. nedostatočnej odôvodnenosti písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze sp.zn. III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (sp.zn. IV. ÚS 115/03).

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia.

Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Súd prvého stupňa uviedol, že návrh zamietol z dôvodu, že na úhradu žalovaných čiastok nebol právny titul, nakoľko schodok nebol preukázaný a riadne zistený. Ďalej dospel k záveru (predovšetkým zo záverov znaleckého posudku), že nesprávnosť vedenia celej účtovnej evidencie mala za následok, že žalobkyňa bola uvedená do omylu a plnila bez právneho dôvodu, že žalobkyňa uznala dlh, ktorý v čase uznávacieho prejavu neexistoval, a preto na strane žalovaného 2/ došlo plnením žalobkyne k bezdôvodnému obohateniu. Mal aj za to, že k bezdôvodnému obohateniu došlo aj na strane žalovaného 2/, ktorý síce formálne vystupoval ako spoločník žalovaného 2/, nemal však z hľadiska prevzatia finančných prostriedkov k žalobkyni žiadny právny vzťah. S odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa sa stotožnil aj odvolací súd. Ich rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich účel a význam.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a preto aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok s poukazom na ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného

v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaných. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. sp.zn. I. ÚS 188/06).

K dovolacej námietke žalovaných, že odvolací súd sa v dovolaní napadnutom rozsudku vôbec neriadil právnym názorom odvolacieho súdu v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Trnave z 30. septembra 2008, sp.zn. 9 Co 140/2008 a právnym názorom Krajského súdu v Trnave z 23. marca 2010, sp.zn. 9 Co 927/2009 sa riadil len čiastočne, a to len v rozsahu vykonaného znaleckého dokazovania na zistenie stavu účtovníctva u žalovaného 2/ dovolací súd uvádza, že Občiansky súdny poriadok nemá ustanovenie, ktoré by vyslovovalo viazanosť súdu, ktorý pôvodne právny názor vyslovil, ak sa vec v dôsledku opravného prostriedku podaného proti ďalšiemu rozhodnutiu znova stane predmetom opravného konania.

Žalovaní 1/ a 2/ v dovolaní tiež namietajú, že odvolací súd im v konaní odňal možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm.f O.s.p. tým, že na prejednanie ich odvolania nenariadil pojednávanie.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. (v znení účinnom od 15. októbra 2008), na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia odvolacieho pojednávania, c/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v tomto znení, môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania.

V predmetnej veci je zrejmé, že odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi rozsudku súdu prvého stupňa, teda mal za to, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav, rozhodol v predmetnej veci na pojednávaní, predmetom konanie nie je vec podľa zákona č. 365/2004 Z.z. Antidiskriminačného zákona, ale bezdôvodné obohatenie, ktorého hmotnoprávny nárok má svoj základ v ustanoveniach Občianskeho zákonníka. Rovnako tu nejde tu ani o verejný záujem, keďže nejde o veci týkajúce sa v rôznych súvislostiach väčšieho okruhu osôb, napr.

spory týkajúce sa územného celku sídliska a pod. Dohovor o ľudských právach a základných slobodách nevyžaduje a ani z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nemožno vysledovať, že by sa malo na všetkých súdnych inštanciách pojednávanie vykonávať verejne.

Ak teda rozhodoval súd prvého stupňa na pojednávaní odvolací súd v zásade nemusí nariadiť pojednávanie. Odvolací súd však vždy môže nariadiť pojednávanie, ak to považuje za potrebné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že odvolací súd postupoval v súlade so zákonom, pokiaľ prejednal odvolanie proti rozhodnutiu prvostupňového súdu vo veci samej 24. júla 2012 bez nariadenia odvolacieho pojednávania. Postup odvolacieho súdu nemal za následok odňatie možnosti žalovaných konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Nedošlo k znemožneniu realizácie ich procesných práv, priznaných im v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia ochrany ich práv a právom chránených záujmov. Dovolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že za postup súdu odnímajúci účastníkovi konania možnosť konať pred súdom v zmysle citovaného zákonného ustanovenia, nie je možné považovať postup súdu v súlade s príslušnými procesnými ustanoveniami. Nedošlo preto k závadnému procesnému postupu súdu, ktorým by sa žalovaným znemožnila realizácia ich procesných práv, priznaných im v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany ich práv a právom chránených záujmov v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Námietkou, že vedenie účtovníctva a znalecký posudok nemá na právne posúdenie nároku žalobkyne bezprostredný vplyv, poukazujúc pritom na listinné dôkazy, ktoré podľa ich názoru sú základom pre posúdenie nároku žalobkyne, dovolatelia spochybňujú správnosť vyhodnotenia výsledkov vykonaného dokazovania.

Dovolací súd poukazuje na to, že nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nie je uvedené medzi prípustnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 241 ods. 1 písm. a) až c) O.s.p. Pre tento záver svedčí i ustanovenie 243a ods.2, veda druhá O.s.p., ktoré upravuje, že dovolací súd nevykonáva dokazovanie. Súdna prax je jednotná v názore, že ak súd niektorý dôkaz nesprávne vyhodnotí, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nezakladá to však tzv. zmätočnosť konania, teda ani vadu v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. (viď R 37/1993, R 125/1999 a R 6/2000). Treba zdôrazniť, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu

hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). K uvedenej námietke žalovaných treba dodať, že súd neodníme účastníkovi možnosť pred ním konať ani tým, že (prípadne) nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov (§ 132 O.s.p.); jeho rozhodnutie môže byť síce z tohto dôvodu vecne nesprávne, ale to ešte samo osebe nevedie k zmätočnosti rozhodnutia a nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 42/1993).

Z obsahu dovolania je zrejmé aj námietka žalovaných, že sudy nižšieho stupňa nesprávne, resp. nedostatočne zistili skutkový stav veci. K tomu je potrebné uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Ani námietka žalovaných, že sudy nižšieho stupňa v rozsudkoch označili iný subjekt ako bol žalovaný, keďže V. K. ako fyzická osoba nebol od začiatku účastníkom konania a správne označenie malo byť V. K. - Pekáreň KPK, IČO 35 173 939, so sídlom v T., nie je dôvodná. Žalobkyňa v konaní vedenom pôvodne pod sp.zn. 5 Ro 927/1999, neskôr pod sp.zn. 16 C 119/1999, ako žalovaného označila M. P., trvale bytom T.T., člen združenia KPK, T., teda fyzickú osobu. Žalovaný 1/ ako fyzická osoba bol teda účastníkom konania už odo dňa podania návrhu na Okresnom súde Trnava 28. júna 1999. Navyše, fyzická osoba, ktorá vykonáva podnikateľskú činnosť na základe živnostenského zákona vykonáva túto činnosť vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť. Fyzická osoba bez ohľadu na skutočnosť, či podniká alebo nie, zodpovedá za záväzky vzniknuté z podnikania celým svojim majetkom.

Žalovaní v dovolaní namietajú, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.

Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z hľadiska dovolateľmi tvrdenej existencie tzv. inej vady

konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde).

Žalovaní 1/ a 2/ ďalej namietali aj skutočnosť, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalovaných boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalovanými vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesné prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalovaných 1/ a 2/ nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti. Rovnako v zmysle ustanovenia § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s ustanovením § 218 ods. 1 písm. c) O.s.p. odmietol aj dovolanie žalovaných smerujúce voči výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania, nakoľko touto časťou dovolania napadnuté rozhodnutie má povahu uznesenia (§ 167 ods. 1 O.s.p.), prípustnosť dovolania proti nemu vylučuje ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. a ani vo vzťahu k tejto časti rozhodnutia vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p. nezistil.

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovaným 1/ a 2/, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodala návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. septembra 2014

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová